

[Himmelstrup.]

er det rigsdagen, der har taget den i sine hænder, og så må vi følge den fremgangsmåde med hensyn til indsamling af oplysninger til belysning af forslaget, fremkomsten af henvendelser o. s. v., som er almindelig ved rigsdagens behandling af lovforslag.

Bertel Dahlgaard: Jeg takker den højtærede justitsminister for bemærkningerne om, at en dommers optræden i retten må være forenelig med rettens værdighed. Det er jo en selvfølge, men jeg takker specielt for udtalelsen om, at hvis de udtryk, jeg har nævnt, er faldet under afhøringerne i forgårs i Holstebro, så ligger de udenfor hvad der kan forenes med denne „rettens værdighed“. Når justitsministeren har udtalt det her i tinget, går jeg ud fra, at det vil blive konstateret, så der ikke kan være tvivl om, at disse udtryk er faldet. Det kan jo ikke være nok, at dommeren i Holstebro i aften i radioen hører, at det er justitsministerens mening. Jeg har ganske vist lagt mærke til, at radioen i højere og højere grad bliver ministerielt meddelelsesmiddel overfor underordnede instanser. Jeg kan ikke tilråde, at denne fremgangsmåde anvendes af justitsministeren. Jeg har altså fuld tillid til, at justitsministeren sørger for, at denne sag bliver behandlet efter de retningslinier, som ministeren her har angivet.

Jeg har så endnu et par bemærkninger at gøre, den ene angående dommernes stilling. Jeg hørte ikke, da ministeren havde ordet, noget, der kunne tydes som en argumentation for, at dette lovforslag i sine virkninger ville berøre dommernes uafhængighed. Jeg er ikke i stand til at se det, ministeren har ikke nævnt, på hvilke punkter det kan tænkes, og jeg vil iøvrigt sige, at når ministeren henviser til den sikring, der er i retspræsidenternes disciplinære beføjelser og klageretten, hvorfor området bliver så meget mindre for justitsombudsmandens virksomhed — det erkender jeg selvfølgelig —, så må betænkelighederne også være så meget mindre. Jeg vil kun føje den bemærkning til, at jeg synes, at dommerne selv burde ønske ikke i deres administrative funktioner at indtage nogen særstilling. Det ville hæve dommerstanden endnu lidt højere i befolkningens omdømme, hvor den utvivlsomt står højt i forvejen.

På det tidspunkt, da der ikke var tale

om at grundlovfæste selve institutionen, var det fra alle sider en forudsætning, at dette lovforslag skulle gennemføres samtidig med grundloven, og det har sin ganske bestemte begrundelse, idet det ikke var utænkeligt, at det i den almindelige befolknings bevidsthed betød noget, at det ligesom slås fast, at samtidig med at man stemte for grundloven, ville et nyt system på dette område blive gennemført. Jeg vil derfor meget advare imod, at man lagrer dette lovforslag. Jeg vil meget advare imod det, fordi der måske er ikke så ganske få mennesker, som bl. a. stemmer for grundloven, fordi de ønsker at være sikre på, at det, der her er tale om, gennemføres.

Jeg skal slutte med at sige, at jeg nærer den største ærbødighed for justitsministerens stræben efter ærlighed. Jeg nærer ikke tvivl om, at den bundet lige så dybt som det ærede medlem hr. Himmelstrups mening om den kulde, der kom fra den højtærede ministers hjerterødder; men det forekommer mig, at logikken svigtede den højtærede minister lidt på dette område. Jeg ved ikke, om jeg må henlede opmærksomheden på, at når en minister, i dette tilfælde justitsministeren, fremsætter et lovforslag, fremsætter den pågældende minister det under sit ansvar, det vil sige, at der i selve fremsættelsen ligger en uforbeholden anbefaling af gennemførelsen af lovforslaget. Dermed har jeg vist nogenlunde klaret den parlamentariske baggrund.

Hvis man desuden vil drøfte spørgsmålet ærlighed, kunne der være dem, der mente, at ærlighed måtte forlange, at enten vil man ikke fremsætte lovforslaget, og så vil man ikke være den minister, der gør det, eller også fremsætter man det, og så byder ærligheden, at man står inde for det.

Justitsministeren (Helga Pedersen): Jeg glemte beklageligvis i mine bemærkninger før at besvare et enkelt spørgsmål fra det ærede medlem fru Inger Merete Nordentoft, nemlig spørgsmålet om, hvorvidt der i grundlovsforslagets § 55 lå en ubetinget pligt til at søge ombudsmandsforslaget gennemført. Efter den formulering, man i sidste omgang valgte i forfatningskommissionen, må man forstå det således, at partierne har en pligt til at søge lovforslaget gennemført. Hvorvidt det kan gennemføres, vil naturligvis afhænge af forhandlingerne, men med fremsættelsen af lovforslaget